ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΜΙΑ ΠΑΡΑΔΟΞΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

Τοῦ RICHARD O. MONROY

Στὴ Στρατιωτικὴ Λέσχη, στὸ τελευταῖο γεῦμα τῶν προβιβασμῶν, ἀπὸ τρακόσους τελειοφοίτους τῆς Σχολῆς Σαὶν-Σὺρ εἴχαμε μείνει μόνον ἑκατὸν ἑξῆντα. Ἄλλοι ἀπὸ αὐτοὺς στεκόντανε ἀκόμα καλὰ ἂν καὶ εἶχαν τὰ χρονάκια τους, καὶ ἄλλοι ἦσαν φαλακροὶ καὶ τοὺς ἔπερνε κανεὶς γιὰ ἀνωτάτους ἀξιωματικοὺς ἐνῶ δὲν ἦσαν ἀκόμα οὔτε ταγματάρχαι...

Ἡ συνομιλία μας στὸ γεῦμα περιεστράφη στοὺς συναδέλφους μας ποῦ λείπανε στὸ ἐξωτερικό, καὶ σὲ κείνους ποὺ εἶχαν πεθάνει.

— Θυμᾶστε, ἔλεγε ὁ ἕνας, τὸν Μισερταβὶλ ποὺ ἔγινε κομμάτια ἀπὸ μιὰ ὀβίδα ποὺ προσπαθοῦσε νὰ ξεβιδώσει;

— Καὶ τὸν Ὀτουὰρ ποὺ τὸν κατασφάξανε στὸ Τογκῖνο;

— Καὶ τὸ δυστυχισμένο τὸν Ντ' Ἰραμόντ; εἶπεν ὁ λοχαγὸς Σολοβιέ.

Ἄξαφνα ὁ διοικητὴς Φομπὲρ μᾶς εἶπε μὲ σοβαρὸ ὕφος:

— Κύριοι, ἤμουν τότε λοχαγὸς στὸ 17ον τάγμα τοῦ ἱππικοῦ καὶ σᾶς βεβαιώνω πῶς σὰν θυμηθῶ τὴν ἱστορία τοῦ Ντ' Ἰραμόντ αἰσθάνομαι μιὰ ἀμηχανία καὶ μιὰ στενοχώρια γιὰ μερικὰ προβλήματα ποῦ ἡ λογικὴ ἀρνεῖται νὰ καταλάβῃ.

— Λεπτομέρειες, λεπτομέρειες θέλουμε, φωνάξαμε ὅλοι μας.

— Τὸ λοιπὸν κύριοι, εἶναι πέντε χρόνια ἀπὸ τότε εἴμεθα στὸ Σὲν-Ζερμαὶν σὲ μιὰ φρουρὰ ζηλευτή. Τὸ πρωῖ ἱππασία μέσα στὸ δάσος, καὶ τὸ βράδυ γλεντοκόπι στὸ Παρίσι.

Ὁ λοχαγὸς Ντ' Ἰραμόντ εὐγενής, πλούσιος καὶ κομψὸς διεκρίνετο μέσα στὰ τρελλὰ γλέντια μας. Ἦταν πάντοτε ὁ πρῶτος στὰ γλέντια καὶ στὴν ἱππασία.

Ἐξαφνα ὅμως ὅλα ἀλλάξανε. Ἡ δούκισσα Ντ' Ἰραμόντ, ἡ μάννα του, πέθανε ἀπὸ συγκοπή, καὶ ὁ γιός της ἔπαψε τὰ γλέντια. Ποτὲ πειὰ δὲν πήγαινε στὸ Παρίσι κι' ἔμενε πάντα ἀφηρημένος καὶ λυπημένος μπροστὰ στὴν εἰκόνα τῆς μάννας του.

Μὲ κάθε τρόπο προσπαθοῦσα νὰ τὸν ἀπομακρύνω ἀπ' αὐτὴ τὴ λυπηρὴ προσήλωση:

— Ὄχι! μοῦ ἔλεγε, βλέπεις ἔγινα γέρος, γιατὶ νέος εἶναι κανεὶς σὰν ζῇ ἡ μάννα του!

Κάθε μέρα γινότανε πειὸ σιωπηλὸς καὶ πειὸ μελαγχολικός. Ἕνα πρωΐ, τὸν χειμῶνα, περνῶντας ἀπ' τὸ σπῆτι του νὰ τὸν πάρω γιὰ νὰ πᾶμε μαζὶ στὰ γυμνάσια, τὸν βρῆκα πολὺ ἐρεθισμένο.

— Θὰ γελάσῃς, μοῦ εἶπε, μ' ἕνα πολὺ παράξενο περιστατικὸ ποὺ μοῦ συνέβηκε.

— Λέγε, ἀκούω.

— Γνωρίζεις τὸν παππᾶ Βικέντιο τῆς ἐκκλησίας τοῦ Σὲν-Ζερμαίν. Φαντάσου σήμερα τὸ πρωΐ ἦρθε στὸ σπῆτί μου μαζὶ μὲ τὸ παιδὶ ποὺ κρατοῦσε τὴν Μετάληψι! Ἐννοεῖται μοῦ φάνηκε πολὺ παράξενο αὐτό.

— Λάθος θὰ κάνατε, παππᾶ μου, τοῦ εἶπα. Χωρὶς ἀμφιβολία θὰ ἐχάσατε τὸ σπίτι, στὸ ὁποῖο θέλατε νὰ πᾶτε.

— Ὄχι, ὄχι, μοῦ εἶπε. Τὸ πρόσωπο ποὺ μὲ εἰδοποίησε μοῦ εἶπε νὰ ρθῶ στοῦ λοχαγοῦ Ντ' Ἰραμόντ...

— Ἀ! ἔτσι; Τότε φαίνεται πῶς ἀστειευθήκανε μαζί σας, μὰ δὲν φερθήκανε καλὰ καὶ ἂν ἐγνώριζα αὐτὸν ποὺ τὸκαμε αὐτό....

— Κύριε λοχαγέ, σᾶς βεβαιῶ, ὅτι ἡ κυρία αὐτὴ ποὺ μ' ἔστειλε στὸ σπῆτι σάς, εἶχε ὕφος σεβαστὸ καὶ ἀξιοπρεπές.

— Μιὰ κυρία; εἴπατε;

— Ναί, μιὰ κυρία, ποὺ ἀντάμωσα στὴν πλατεῖα τῆς ἐκκλησίας.... Νὰ ἐκείνη εἶναι!

Καὶ ἀμέσως ὁ παππᾶ Βικέντιος μοῦδειξε τὴν εἰκόνα τῆς μάννας μου ποὺ ἦταν κρεμασμένη στὸν τοῖχο,

Σὲ βεβαιῶ πῶς αἰσθάνθηκα ἕνα σφίξιμο στὴν καρδιά μου τὴ στιγμὴ αὐτή.

— Εἶσθε βέβαιος πῶς ἦταν αὐτὴ ἡ κυρία; ρώτησε τρέμοντας.

— Μάλιστα, λοχαγέ. Ὦ! θὰ τὴν ἀνεγνώριζα μεταξὺ χιλίων. Μ' ἐσταμάτη ε καὶ ἐπέμενε πολὺ νὰ ρθῶ ἐδῶ. Μοῦ μιλοῦσε μὲ γλυκειὰ καὶ λυπημένη φωνὴ καὶ μοῦ εἶπε: «Τρέξε γρήγορα, μόλις θὰ προφθάσετε....» Ναί, ναί, ἦταν αὐτὴ ἡ κυρία ποὺ βλέπω στὴν εἰκόνα.

— Μά, παππᾶ μου, αὐτὴ ἡ εἰκόνα εἶναι τῆς μητέρας μου, τῆς Δουκίσσης Ντ' Ἰραμόντ, ποὺ πέθανε πρὸ δυὸ μηνῶν....

— Ἀγαπητό μου τέκνον, εἶπεν ὁ παππᾶς, αἱ βουλαὶ τοῦ θεοῦ εἶναι ἀνεξιχνίαστοι. Μεταλάβετε, λοιπόν, ἀφοῦ ἦρθα. Πάντοτε εἶναι μιὰ καλὴ πρᾶξις νὰ εἶναι κανεὶς σὲ εἰρήνη μὲ τὸν Θεό. Κι' ἔπειτα, ποιὸς ξέρει, μπορεῖ νὰ εὐχαριστήσῃ αὐτὸ τὴν μακαρίτισσα δούκισσα, τὴν μητέρα σου....

Τότε, μὰ τὴν πίστι μου, χωρὶς καμμιὰ παρατήρησι μὰ πολὺ συγκινημένος, ξεμολογήθηκα καὶ μετάλαβα. Ἴσως σκέφτηκα, νὰ ἔπαιθε ὁ καλὸς παππᾶς, κανένα παραλογισμὸ καὶ καμμιὰ παραίσθησι.... Ἴσως ν' ἀπατήθηκε ἀπ' τὴν ὁμοιότητα τῆς κυρίας αὐτῆς. Τέλος ὅ,τι ἔγινε ἔγινε, τώρα μπρὸς στὰ γυμνάσια.

Θυμᾶμαι καὶ τὸ πρωΐ ἐκεῖνο ἔκαμε κρύο σὰν σήμερα. Ὁ Ντ' Ἰραμόντ καβαλλίκευε ἕνα κόκκινο ἄλογο μεγολοπρεπέστατο, ποὺ εἶχε ἀγοράσει τὴν παραμονὴ ἀπ' τὸν λόρδο Ντάρλιγκτον. Ἐτρέχαμε μὲ μεγάλη ταχύτητα γιὰ νὰ προφθάσουμε ἐγκαίρως Στὸ δρόμο προσπαθοῦσα νὰ διασκεδάσω τὸν φίλον μου ἀστειευόμενος, μὰ κεῖνος ἦταν πολὺ σκυθρωπός, μιλοῦσε πάντοτε γιὰ τὴν ἐπίσκεψι τοῦ παππᾶ καὶ μοῦλεγε μὲ μιὰ πολὺ παρέξενη φωνή.

Ἐτρέχαμε μὲ μεγάλη ταχύτητα.

— Τέλος, φώναξε ξαφνικά, θὰ ὁμολογήσῃς καὶ σύ, πῶς αὐτὴ ἡ ἐπίσκεψις εἶναι ἀπαισία....

Εἴχαμε φτάσει στοὺς στρατῶνες καὶ προχωροῦσαμε στὸ τάγμα μας.

Τὴν στιγμὴ αὐτὴ ἕνας νεοσύλλεκτος, ποὺ τὸ ἄλογο του εἶχε ἀφηνιάσει ἦρθε κι' ἔπεσε ἀπάνω μας μὲ ταχύτητα ἐφόδου. Ὁ κακομοίρης νεοσύλλεκτος εἶχε ἀφίσει ἐντελῶς τὰ χαλινάρια καὶ προσπαθοῦσε μονάχα νὰ κρατηθῆ πάνω στὴ σέλλα τοῦ ἀλόγου του.

Ἡ σύγκρουσις ὅμως ἦταν τρομερή. Τὸ δικό μου ἄλογο συνηθισμένο τόσα χρόνια σὲ τέτοιους αἰφνιδιασμούς, δὲν κουνήθηκε ἀπ' τὴ θέσι του, μα τὸ ἄλογο τοῦ Ντ' Ἰραμόντ ἀσυνήθιστο καθὼς ἦταν σηκώθηκε ὄρθιο κι' ἔπεσε κατάχαμα. Σ' ἕνα λεπτὸ εἶδα ἐμπρός μου ἱππέα καὶ ἄλογο νὰ κυλιοῦνται στὴ γῆ ἀπελπιστικά. Ἔπειτα τὸ ἄλογο τοῦ Ντ' Ἰραμόντ τινάχτηκε ἐπάνω μ ἕνα πήδημα κι' ἔφυγε. Ὁ δυστυχισμένος φίλος μου βρισκόταν αἱμόφυρτος κατάχαμα, μὲ τὸ κεφάλι σπασμένο ἀπ' τὶς κλωτσιὲς τοῦ ἀλόγου του....

Ὁ γιατρὸς τοῦ συντάγματος ἔλειπε αὐτὴ τὴν ὥρα καὶ τὸν μεταφέραμε στὸ Σὲν-Ζερμαίν, ἀλλὰ στὸ δρόμο ξεψύχησε, χωρὶς νὰ προφέρῃ οὔτε μιὰ λέξι, χωρὶς νὰ συνέλθῃ.

Ἐγὼ ποὺ γνώριζα τὴν ἱστορία τοῦ παππᾶ Βικεντίου ἐπέμεινα καὶ προσθέσαμε στὰ ἀγγελτήρια τῆς κηδείας του «Ὅτι ὁ μεταστὰς μετέλαβε τῶν ἀχράντων μυστηρίων»!

Ὕστερα ἀπ' αὐτά... πῶς νὰ μὴ γίνῃ κανεὶς δεισιδαίμων;....

Richard O. Monroy

ΜΙΚΡΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ὁ Ἐρρῖκος Χάϊνε καὶ ἡ ἀράχνη

Ὁ Ἐρρῖκος Χάϊνε περπατῶντας κἄποτε μὲ τὸν ἀδελφό του Μαξιμιλιανό, εἶδε μιὰ μεγάλη ἀράχνη ποὺ εἶχε πιάσει μιὰ μυῖγα στὸ δίχτυ της, κι' ἀφοῦ τῆς ρούφηξε τὸ αἷμα τὴν πέταξε. Ὁ Χάϊνε τὴν ἔδειξε στὸν ἀδελφό του καὶ τοῦ εἶπε:

— Κοίταξε, ἐδῶ συμβαίνει ὅ,τι καὶ μὲ τοὺς ἀνόητους ἀνθρώπους στὸν κόσμον. Ἡ ἀράχνη εἶναι ἡ κοινωνία, τὸ δίχτυ της εἶναι τὰ γλυκὰ λόγια, ποὺ μᾶς τραβοῦν καὶ μᾶς φέρνουν στὴν παγίδα. Ὁ φρόνιμος ὅμως καὶ κεῖνος ποὺ ἔχει δυνατὸ χαραχτῆρα ξέρει νὰ ξεφεύγει.... νὰ ἔτσι:

Καὶ συγχρόνως μὲ τὸ μπαστοῦνι του ἔρριξε κάτω τὸ δίχτυ τῆς ἀράχνης. Ὁ ἀδελφός του προχώρησε τότε γιὰ νὰ πατήσῃ τὴν ἀράχνη. Ἀλλ' ὁ Χάϊνε, τὸν ἐμπόδισε λέγοντας:

—Φτάνει μόνο νὰ καταστρέψῃς τὸ ἔργο τοῦ ἐχθροῦ σου. Δὲν εἶναι ἀνάγκη καὶ νὰ τὸν σκοτώσῃς. Ἄφησέ την νὰ ζήσῃ....

* * *

Τί στοίχισε ὁ πόλεμος τοῦ 1870

Ἀπὸ τὴν ἐπίσημη ἐκθεσιν τοῦ Γερμανικοῦ Ἐπιτελείου μαθαίνουμε τί ἐστοίχισεν ὁ τρομερὸς πόλεμος τοῦ 1870 στὴ Γαλλία:

«Εἰς ὅλον τὸν πόλεμον αἰχμαλωτίσθηκαν καὶ μεταφέρθηκαν στὴν Γερμανία 11,860 Γάλλοι ἀξιωματικοὶ καὶ 371,981 στρατιῶτες. Κατέφυγαν στὴν Ἐλβετία 2192 ἀξιωματικοί, καὶ 88,381 στρατιῶτες. Οἱ Γερμανοὶ πῆραν τέλος λάφυρα 107 ἀετοὺς καὶ σημαῖες, 1915 πεδινὰ καὶ 5526 τοπομαχικὰ πυροβόλα».

* * *

Βασίλισσα.... ντελφίνι!

Ἡ ἀντιβασίλισσα τῆς Ἱσπανίας Χριστίνα ἦταν τολμηρὴ κολυμβήτρια. Κάποτε πούμενε στὴν παρὰ τὰ γαλλικὰ σύνορα πολίχνην Ἅγιος Σεβαστιανὸς σκέφθηκε νὰ διαπλεύσῃ κολυμβῶσα ὁλόκληρο τὸ λιμάνι καὶ νὰ φτάσῃ μέχρι τοῦ μέρους, ὅπου ἦταν ἀγκυροβολημένη ἡ κανονιοφόρος «Φερρολᾶνος». Ἠβασίλισσα ἐξεκίνησε πράγματι, κολυμβῶσα, τὴν ἀκολουθοῦσαν δὲ τέσσαρες ναυτικοὶ καὶ μία κυρία τῆς ἀκολουθίας της, κολυμβῶντες ἐπίσης. Σὲ λίγο ὅμως ἡ κυρία ἀπέκαμε κι' ἀναγκάσθηκε νὰ ἐπιβῇ ἀτμακάτου, ἡ ὁποία ἀκολουθοῦσε μαζὶ μὲ δύο βάρκες τῆς κανονιοφόρου, τὴν ὑψηλὴν κολυμβήτριαν. Ἡ βασίλισσα ὅμως δὲν κουράσθηκε, δὲν ἀπέκαμε. Διέπλευσε σὲ διάστημα 45' λεπτῶν διάστημα μισοῦ μιλίου καὶ ἔφθασε στὴν κανονιοφόρο δροσερὴ κι' εὐχαριστημένη!...